

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Sžo/33/2013
Identifikačné číslo spisu:	6012200119
Dátum vydania rozhodnutia:	19.03.2014
Meno a priezvisko:	JUDr. Alena Poláčková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:6012200119.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Aleny Poláčkovej, PhD. a členov senátu JUDr. Eleny Kováčovej a JUDr. Jozefa Milučkého, v právnej veci navrhovateľa: I. J. L., L. XXXX, XXX XX N., proti odporcovi: Centrum právnej pomoci, Kancelária Žilina, Národná 34, 011 00 Žilina, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutí odporcu sp. zn. 3N 568/2011 zo dňa 29. júla 2011, sp. zn. 1N 666/2011 zo dňa 29. júla 2011, sp. zn. N 665/2011 zo dňa 29. júla 2011, sp. zn. 3N 1311/11 zo dňa 23. augusta 2011, sp. zn. 3N 852/211 zo dňa 29. júla 2011 o odvolaniach navrhovateľa a odporcu proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 28. februára 2013 č. k. 23S/11/2012-99, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici z 28. februára 2013, č. k. 23S/11/2012-99, p o t v r d z u j e.

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

Krajský súd v Banskej Bystrici rozsudkom z 28. februára 2013, č. k. 23S/11/2012-99, prvým bodom enunciatu zrušil rozhodnutia odporcu sp. zn. 3N 568/2011 zo dňa 29. júla 2011, sp. zn. 1N 666/2011 zo dňa 29. júla 2011, sp. zn. N 665/2011 zo dňa 29. júla 2011 a vrátil mu tieto veci na opätovné konanie a rozhodnutie a druhým bodom enunciatu zároveň potvrdil rozhodnutia odporcu sp. zn. 3N 1311/11 zo dňa 23. augusta 2011, sp. zn. 3N 852/211 zo dňa 29. júla 2011.

Z odôvodnenia rozsudku krajského súdu vyplýva, že prvým napadnutým rozhodnutím odporcu sp. zn. 3N 568/2011 zo dňa 29. júla 2011 nebol priznaný navrhovateľovi nárok na poskytnutie právnej pomoci vo veci náhrady nemajetkovej ujmy podľa zákona č. 514/2003 Z. z. Rozhodnutie bolo v podstate odôvodnené tým, že navrhovateľ sa na základe predložených údajov a dokladov nenachádza v stave materiálnej núdze, hoci jeho započítateľný príjem v posudzovanom období nedosahuje 1,4 násobok sumy životného minima pre jednu fyzickú osobu a jedno nezaopatrené dieťa ustanoveného zákonom č. 601/2003 Z. z. o životnom minime, a to z dôvodu, že žiadateľ vlastní majetok, ktorým by si mohol zabezpečiť využitie právnych služieb. Ako ďalší dôvod bola uvedená skutočnosť, že na základe

predložených listín nie je možné vylúčiť zrejmu bezúspešnosť sporu.

Druhým rozhodnutím odporcu sp. zn. 1N 666/2011 zo dňa 29. júla 2011 nebol priznaný navrhovateľovi nárok na poskytnutie právnej pomoci vo veci zastupovania v prípade sp. zn. 10C/38/2011 o určenie výživného na plnoleté dieťa. Rozhodnutie bolo v podstate odôvodnené tým, že navrhovateľ sa na základe predložených dokladov nenachádza v stave materiálnej núdze, hoci jeho započítateľný príjem v posudzovanom období nedosahuje 1,4 násobok sumy životného minima pre jednu fyzickú osobu a jedno nezaopatrené dieťa ustanovené zákonom č. 601/2003 Z. z. o životnom minime, a to z dôvodu, že žiadateľ vlastní majetok, ktorým by si mohol zabezpečiť využitie právnych služieb. Otázkou zrejmej bezúspešnosti práva sa bližšie odporca nezaoberal.

Tretím rozhodnutím odporcu sp. zn. N 665/2011 zo dňa 29. júla 2011 nebol navrhovateľovi priznaný nárok na poskytnutie právnej pomoci vo veci zastupovania v prípade sp. zn. 8C/147/05 o určenie výživného na plnoleté dieťa v podstate z toho dôvodu, že navrhovateľ sa na základe predložených dokladov a údajov nenachádza v stave materiálnej núdze, hoci jeho započítateľný príjem v posudzovanom období nedosahuje 1,4 násobok sumy životného minima pre jednu fyzickú osobu a jedno nezaopatrené dieťa ustanovené zákonom č. 601/2003 Z. z. o životnom minime, a to z dôvodu, že žiadateľ vlastní majetok, ktorým by si mohol zabezpečiť využitie právnych služieb. Otázkou zrejmej bezúspešnosti sporu sa bližšie nezaoberal.

Štvrtým rozhodnutím odporcu sp. zn. 3N 1311/2011 zo dňa 23. augusta 2011 nebol navrhovateľovi priznaný nárok na poskytnutie právnej pomoci, na základe žiadosti, k ktorej je uvedený dôvod na poskytnutie právnej pomoci „zaplatenie nájmu bytu od spoluvlastníka“. V skutočnosti podľa dôvodov uvedených v žiadosti o poskytnutie právnej pomoci ide o dovolanie v exekučnej veci sp. zn. 8Er/134/2008, keď lehota na dovolanie mala byť do 5. augusta 2011 a žiadosť o poskytnutie právnej pomoci bola centru právnej pomoci doručená až 17. augusta 2011.

V piatej veci bolo napadnuté rozhodnutie odporcu sp. zn. 3N 852/2011 zo dňa 29. júla 2011 vo veci zastavenia exekučného konania, v skutočnosti podľa obsahu žiadosti navrhovateľa sa jedná o dovolanie vo veci exekučného konania sp. zn. 5Er/257/2007, lehota na dovolanie by mala uplynúť podľa navrhovateľa 9. júna 2011, žiadosť o poskytnutie právnej pomoci bola doručená centru právnej pomoci dňa 27. mája 2011.

Obidve napadnuté rozhodnutia, rozhodnutie sp. zn. 3N 6311/2011, ako aj rozhodnutie sp. zn. 3N 852/2011 boli v podstate odôvodnené tým, že dovolanie proti exekučným uzneseniam exekučného súdu nie je prípustné a nemožno preto vylúčiť zrejmu bezúspešnosť sporov.

Proti všetkým rozhodnutiam odporcu podal odvolanie navrhovateľ, v ktorých navrhoval napadnuté rozhodnutia zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie. Odvolanie bolo zdôvodnené nezákonnosťou rozhodnutí, navrhovateľ uvádzal, že sa nachádza v stave hmotnej núdze, jeho príjem je nižší ako stanovuje zákon, vytýkal odporcovi nesprávne právne posúdenie veci.

K odvolaniam navrhovateľa podal vyjadrenia odporca, v ktorých navrhoval, aby krajský súd odvolania navrhovateľa v celom rozsahu zamietol, pretože rozhodnutia sú riadne a podrobne zdôvodnené a rozhodnutia boli vydané v súlade so zákonom.

Na Krajskom súde v Banskej Bystrici napadli veci, v ktorých vystupuje ako navrhovateľ I. J. L. a odporca ako Centrum právnej pomoci v Žiline pod sp. zn. 23S/11/2012, 23S/30/2012, 23S/31/2012, 23S/34/2012, 23S/44/2012. Keďže išlo o veci, ktoré spolu súvisia a týkajú sa tých istých účastníkov konania, krajský súd z dôvodov hospodárnosti konania v zmysle § 112 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) uvedené veci spojil na spoločné konanie a vedie ich pod spoločnou sp. zn. 23S/11/2012.

Krajský súd preskúmal opravnými prostriedkami napadnuté rozhodnutia a postup správneho orgánu podľa tretej hlavy piatej časti OSP a po preskúmaní veci a postupu napadnuté rozhodnutia pod sp. zn. 3N 568/2011, 1N 166/2011 a N 665/2011 v I. bode rozsudku zrušil a veci vrátil na ďalšie konania, s poukazom na § 4, § 7 a § 8 zákona č. 327/2005 Z. z. o poskytovaní právnej pomoci v materiálnej núdzi (ďalej len „zákon č. 327/2005 Z. z.“), zatiaľ čo rozhodnutie pod sp. zn. 3N 1311/11 a 3N 852/2011 v II. bode rozsudku ako vecne správne potvrdil.

V odôvodnení k I. bodu výroku napadnutého rozsudku krajský súd uviedol, že v prvej veci sp. zn. 23S/11/2012 (odvolanie proti rozhodnutiu odporcu sp. zn. 3N 568/2011) nebola poskytnutá právna

pomoc z toho dôvodu, že sa navrhovateľ nenachádzal v stave materiálnej núdze a okrem toho nie je možné vylúčiť zrejmu bezúspešnosť sporu.

V druhej veci sp. zn. 23S/30/2012 (napadnuté rozhodnutie odporcu sp. zn. 1N 666/2011), ako aj v tretej veci sp. zn. 23S/31/2012 (napadnuté rozhodnutie odporcu sp. zn. N 665/2011) nebola poskytnutá právna pomoc z dôvodu, že sa navrhovateľ nenachádza v stave materiálnej núdze.

Krajský súd poukázal na to, že posudzovanie materiálnej núdze je uvedené v § 7 zákona č. 327/2005 Z. z. a zrejma bezúspešnosť sporu je príkladmo uvedená v § 8 zákona č. 327/2005 Z. z.

Podľa § 4 ods. 1 písm. i/ zákona č. 327/2005 Z. z., materiálnou núdzou je stav, keď fyzická osoba je poberateľom dávky a príspevkov k dávke v hmotnej núdzi alebo stav, keď príjem fyzickej osoby nepresahuje 1,6 násobok sumy životného minima a táto fyzická osoba si využívanie právnych služieb nemôže zabezpečiť svojim majetkom. Pri skúmaní celkového majetkového statusu účastníka konania pre účely posudzovania hmotnej núdze pri rozhodovaní o poskytnutí právnej pomoci bez finančnej účasti účastníka, nemá byť nosným dôvodom negatívneho rozhodnutia správneho orgánu vlastnícke právo k nehnuteľnosti, prípadne k hnutelnej veci svedčiace žiadateľovi, ktorého však celkové majetkové a sociálne postavenie nezodpovedá ani sume určenej zákonom (§ 4 ods. 1 písm. e/ zákona č. 327/2005 Z. z.).

Na základe údajov a dokladov a vyjadrení navrhovateľa, žiadateľ o poskytnutie právnej pomoci bol poberateľom peňažného príspevku za opatrovanie svojej matky, v posudzovanom období október 2010 až apríl 2011 poberal dávku vo výške 169,08 Eur mesačne. Žije v spoločnej domácnosti so synom D. L., ktorý bol v tom čase študentom na vysokej škole. Podľa čestného prehlásenia započítateľný príjem v posudzovanom období október 2010 až apríl 2011 pozostával z výživného, ktoré platila matka vo výške 60 Eur mesačne. Napriek tomu, že z dôvodov napadnutých rozhodnutí vyplýva, že navrhovateľ je vlastníkom resp. spoluvlastníkom nehnuteľnosti, existencie vlastníckeho práva, resp. spoluvlastníckeho podielu, bez skúmania celkovej majetkovej situácie nemôže byť prekážkou prístupu k súdu. Pokiaľ bola vyslovená požiadavka, aby navrhovateľ za účelom priznania, resp. nepriznania právnej pomoci predal alebo prenajal nehnuteľnosti, ktoré vlastní, je to neprijateľné z dôvodu prednosti práva na dôstojný život, ako aj práva na ochranu vlastníctva. K tomu je potrebné ešte povedať, že pri rozhodovaní je dôležitý časový aspekt, najmä reálna možnosť, či účastník konania v čase požadovania právnej pomoci má možnosť predať, resp. prenajať nehnuteľnosti za cenu primeranú jej reálnej hodnote, nehovoriac o prípadoch, kedy je takáto nehnuteľnosť v režime bezpodielového spoluvlastníctva alebo podielového spoluvlastníctva. Požiadavka, aby navrhovateľ v stave materiálnej núdze a v čase, keď sa vyžaduje právna pomoc za účelom priznania, resp. nepriznania právnej pomoci predal alebo prenajal nehnuteľnosti, ktoré vlastní, vytvára pre účastníka konania neprimeranú prekážku a v neposlednom rade aj stav, keď je účastníkovi konania odňatá možnosť konať pred súdom.

Zo správnych spisov, z dokladov predložených navrhovateľom je podľa názoru krajského súdu zjavné, že jeho osobné a majetkové pomery odôvodňujú poskytnutie právnej pomoci vo veciach vedených pod sp. zn. 23S/11/2012, 23S/30/2012, 23S/31/2012 (napadnuté veci odporcu sp. zn. 3N 568/2011, 1N 666/2011 a N 665/2011), nakoľko z predložených tlačív pre dokladovanie pomerov účastníkov konania bolo zistené, že navrhovateľ mal príjem vo forme mzdy vo výške 120 Eur mesačne, od decembra 2011 vo forme mesačného peňažného príspevku na opatrovanie vo výške 169,08 Eur, od januára do júna 2011 a následne od júla 2011 vo výške 195,27 Eur. Od 1. mája 2009 bol navrhovateľ vedený v evidencii uchádzačov o zamestnanie. Jeho náklady spojené s bývaním predstavujú približne 66 Eur mesačne, na cestu do zamestnania minie mesačne asi 180 Eur. Voči navrhovateľovi je vedené viacero exekučných konaní a aj samotný navrhovateľ vedie viacero súdnych sporov. Pokiaľ odporca vo veci sp. zn. 23S/11/2012 (napadnuté rozhodnutie odporcu 3N 568/2011) konštatuje, že vo veci navrhovateľa nie je možné vylúčiť zrejmu bezúspešnosť sporu, k tomu je potrebné podľa názoru krajského súdu povedať, že takéto konštatovanie nemusí byť vždy v súlade s následným rozhodnutím príslušného súdu, do právomoci ktorého patrí rozhodovať vo veci samej. Ani súd konajúci podľa tretej hlavy piatej časti nenahrádza konanie tohto súdu.

Krajský súd poukázal na to, že správne súdy nenahrádzajú rozhodovanie všeobecných súdov, preto ani nemôžu prejedikovať rozhodnutie všeobecného súdu vo veci, s ktorou sa žiadateľ obrátil so žiadosťou o poskytnutie právnej pomoci na centrum právnej pomoci. Ani správny orgán nemá možnosť vzhľadom na upravený proces dať jednoznačnú odpoveď, či navrhovateľ bude alebo nebude so svojou vecou, pre ktorú žiada poskytnúť právnu pomoc, úspešný v konaní pred všeobecným súdom. Toto však nezabavuje

správny orgán povinnosti zaoberať sa zrejmu bezúspešnosťou a v prípade, že správny orgán dospeje k záveru, že nejde o zrejmu bezúspešnosť sporu, môže žiadateľovi priznať nárok na poskytnutie právnej pomoci.

Vzhľadom k týmto skutočnostiam preto krajský súd po preskúmaní veci a postupu správneho orgánu dospel k záveru, že v uvedených troch prvých veciach je potrebné napadnuté rozhodnutia odporcu zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie.

Iná situácia je podľa názoru krajského súdu v ďalších dvoch veciach vedených pod sp. zn. 23S/34/2012 (vec napadnutá odvolaním sp. zn. 3N 1311/11), a vec sp. zn. 23S/44/2012 (vec napadnutá odvolaním sp. zn. 3N 852/2011), v ktorých sú napadnuté exekučné rozhodnutia dovolaním.

Krajský súd zopakoval, že v zásade proti exekučným rozhodnutiam dovolanie nie je prípustné. Dovolanie by bolo prípustné len z dôvodov uvedených v § 237 OSP. Navrhovateľ však vo svojej žiadosti neuviedol, že by chcel podať dovolanie z dôvodov uvedených v § 237 OSP. Ak takýto dôvod dovolania nie je v dovolaní uvedený, ide o zrejmu bezúspešnosť sporu (okrem toho lehota na dovolanie už navrhovateľovi uplynula) preto odporca postupoval správne, keď v týchto dvoch prípadoch nepriznal navrhovateľovi poskytnutie právnej pomoci.

Krajský súd vychádzajúc z uvedených skutočností preto napadnuté rozhodnutia odporcu sp. zn. 3N 1311/2011 a sp. zn. 3N 852/2011, potvrdil.

Pokiaľ ide o rozhodnutie o trovách konania, krajský súd navrhovateľovi ich náhradu podľa § 250k ods. 1 OSP v spojení s § 250l ods. 2 OSP nepriznal, pretože v prvých troch veciach navrhovateľ náhradu trov konania ani nežiadal. Pokiaľ ide o ďalšie dve veci v týchto bol navrhovateľ neúspešný a taktiež nežiadal náhradu trov konania, preto krajský súd rozhodol o trovách konania tak, že navrhovateľovi náhradu trov konania nepriznal.

Krajský súd neuložil navrhovateľovi zaplatiť súdny poplatok v neúspešných veciach sp. zn. 23S/34/2012 (vec napadnutá odvolaním sp. zn. 3N 1311/11), pretože v tejto veci bol uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici oslobodený od poplatkovej povinnosti (uznesenie 23S/34/2012 zo dňa 28. februára 2013). V neúspešnej veci sp. zn. 23S/44/2012 (vec napadnutá odvolaním sp. zn. 3N 852/2011) súd nevyrubil navrhovateľovi súdny poplatok, pretože v tejto veci bol navrhovateľ oslobodený od poplatkovej povinnosti uznesením NS SR sp. zn. 8Sžo/45/2012 zo dňa 3. októbra 2012.

Proti tomuto rozsudku v časti bodu I. podal v zákonnej lehote odvolanie navrhovateľ a v časti bodu II. podal v zákonnej lehote odvolanie odporca.

Navrhovateľ vo svojom odvolaní uviedol, že krajský súd pokiaľ spojil všetky veci na spoločné konanie, potom mal aj v týchto dvoch veciach rozhodnutia odporcu zrušiť a vrátiť na ďalšie konanie, nakoľko v obidvoch prípadoch žiadal podať dovolanie podľa § 237 písm. f/ OSP, kedy je dovolanie prípustné aj v exekučných veciach, nakoľko mu postupom súdu bola odňatá možnosť konať pred súdom.

Odporca vo svojom odvolaní uviedol, že rozsudok krajského súdu v I. bode vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a súd na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, a preto žiadal, aby odvolací súd v tejto časti napadnutý rozsudok krajského súdu zrušil a vrátil mu vec na ďalšie konanie a rozhodnutie. Podľa jeho názoru navrhovateľ je vlastníkom majetku, ktorým si mohol zabezpečiť právne služby a nenachádza sa v stave materiálnej núdze. Pokiaľ ide o zrejmu bezúspešnosť sporu vo veci 3N 568/11, odporca nesúhlasil s názorom krajského súdu, nakoľko podľa jeho názoru k nesprávnemu postupu Sociálnej poisťovne nedošlo, pretože táto sa v prípade navrhovateľa riadila platnými zákonnými ustanoveniami citovanými v predmetnom rozhodnutí.

Navrhovateľ sa k odvolaniu odporcu vyjadril listom z 20. mája 2013, v ktorom žiadal rozsudok krajského súdu v tejto časti ako vecne správny potvrdiť.

Odporca sa k odvolaniu navrhovateľa vyjadril podaním zo 7. mája 2013, v ktorom taktiež žiadal rozsudok krajského súdu v napadnutej časti potvrdiť s tým, že navrhovateľ neuviedol, akým úkonom súdu mu mala byť odňatá možnosť konať pred súdom (ako dôvod na podanie dovolania podľa § 237 písm. f/ OSP) a na takéto tvrdenie nemal žiaden podklad, ani neoznačil a nepredložil o tom žiadne dôkazy.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací podľa § 10 ods. 2 OSP preskúmal napadnutý rozsudok a konanie, ktoré mu predchádzalo v rozsahu dôvodov odvolania podľa § 212 ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP, bez nariadenia pojednávania, podľa § 250l ods. 2, § 250ja ods. 2 a § 214 OSP v spojení s § 246c ods.1 veta prvá OSP s tým, že deň verejného vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk a dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľa ani odvolanie odporcu nie je dôvodné.

Rozsudok bol verejne vyhlásený 19. marca 2014 podľa § 156 ods. 1 a 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP.

Podľa § 4 ods. 1 písm. a/ zákona č. 327/2005 Z. z. na účely tohto zákona je právnou pomocou poskytovanie právnych služieb osobe oprávnenej podľa tohto zákona v súvislosti s uplatňovaním jej práv, ktoré zahŕňajú najmä právne poradenstvo, pomoc pri mimosúdnych konaniach, spisovanie podaní na súdy, zastupovanie v konaní pred súdmi a vykonávanie úkonov s tým súvisiacich a úplné alebo čiastočné uhrádzanie nákladov s tým spojených;

Podľa písm. e/ oprávnenou osobou fyzická osoba, ktorej bol po preukázaní splnenia podmienok podľa § 6 priznaný nárok na poskytnutie právnej pomoci právoplatným rozhodnutím Centra právnej pomoci, fyzická osoba, ktorej súd ustanovil bezplatného právneho zástupcu, 1e) a v azylovej veci fyzická osoba, ktorá spĺňa podmienky podľa § 24a;

Podľa písm. h/ je materiálnou núdzou stav, keď príjem fyzickej osoby nedosahuje 1,4 násobok sumy životného minima ustanoveného osobitným predpisom a táto fyzická osoba si využívanie právnych služieb nemôže zabezpečiť svojím majetkom.

Podľa § 6 ods. 1 fyzická osoba má právo na poskytnutie právnej pomoci, ak

- a) sa nachádza v stave materiálnej núdze,
- b) nejde o zrejmu bezúspešnosť sporu a
- c) hodnota sporu prevyšuje hodnotu minimálnej mzdy 5) okrem sporov, v ktorých nie je možné hodnotu sporu vyčísliť v peniazoch.

Podľa ods. 2 podmienky na poskytnutie právnej pomoci podľa odseku 1 písm. a/ a b/ musí fyzická osoba spĺňať počas celého trvania poskytovania právnej pomoci.

Podľa ods. 3, ak príjmy žiadateľa prevyšujú zákonom určenú hranicu materiálnej núdze, centrum môže priznať právnu pomoc, ak je to primerané okolnostiam žiadanej právnej pomoci.

Podľa § 8 pri posudzovaní zrejmej bezúspešnosti sporu centrum prihliadne najmä na to, či právo nezaniklo uplynutím času, či sa právo nepremlčalo a či je žiadateľ schopný označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení, ktoré sú dôležité na zistenie skutkového stavu.

Pokiaľ ide o odvolanie navrhovateľa, Najvyšší súd Slovenskej republiky nezistil dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu so správnu citáciou dotknutých právnych noriem obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné východiská pre vyslovenie II. bodu výroku napadnutého rozsudku. Preto sa s rozsudkom krajského súdu stotožňuje v celom rozsahu a na zdôraznenie jeho správnosti považuje za vhodné doplniť, že v obidvoch prípadoch navrhovateľ žiadal o právnu pomoc vo veciach dovolania, pričom ani v jednom prípade nesplňal zákonom stanovené predpoklady na jeho prípustnosť. Pokiaľ v odvolaní tvrdí, že dovolania mali byť prípustné v zmysle § 237 písm. f/ OSP, odvolací súd poukazuje na to, že ani pre odôvodnenosť postupu v zmysle tohto ustanovenia navrhovateľ nepredložil jediný podklad. Z uvedených dôvodov má odvolací súd za to, že rozhodnutie krajského súdu je v tejto časti vecne správne.

Pokiaľ ide o odvolanie odporcu, odvolací súd považuje za potrebné argumentáciu krajského súdu, s ktorou sa taktiež stotožnil v celom rozsahu, doplniť len o tú poznámku, že v zmysle medzinárodných odporúčaní (napr. bod A. 8 Stanoviska Poradnej rady európskych sudcov č. 6(2004)) týkajúcich sa o. i. aj poskytovania právnej pomoci účastníkom súdnych konaní, by sa zákonná úprava nemala obmedzovať len na právnu pomoc poskytovanú výlučne nemajetným osobám, resp. osobám v hmotnej núdzi, ale aj

tým, ktorých príjmy neumožňujú znášať náklady súdneho konania. Tento princíp je napokon premietnutý aj do ustanovenia § 6 ods. 3 zákona č. 237/2005 Z. z..

Pokiaľ ide o zrejmu bezúspešnosť sporu, k tejto odvolací súd uvádza, že pojem „zrejmá“ bezúspešnosť sporu znamená nepochybná, istá bezúspešnosť. Zákon o poskytovaní právnej pomoci nepredpokladá len bezúspešnosť sporu, ale predpokladá jeho zrejmu bezúspešnosť, t.j. musí sa jednať o nepochybnú, takmer istú bezúspešnosť sporu. O takýto prípad sa nemôže bez ďalšieho jednať vtedy, keď rozhodnutie v súdnom konaní závisí od preskúmania zákonnosti rozhodnutia správneho orgánu. Konštatovanie odporcu, že k nesprávnemu postupu Sociálnej poisťovne nedošlo je prejedikovanie výsledku takéhoto preskúmania, na ktoré je však oprávnený iba súd v rámci konania podľa piatej časti OSP.

Z uvedených dôvodov má odvolací súd za to, že rozhodnutie krajského súdu je i v tejto časti vecne správne.

Z obsahu spisového materiálu, súčasťou ktorého sú i administratívne spisy odporcu je nesporne zrejmé, že krajský súd sa pri svojom rozhodovaní, pokiaľ ide o I. bod enunciatu rozsudku, náležite vysporiadal so všetkými relevantnými námietkami uvedenými v odvolaniach navrhovateľa, a preto bude povinnosťou odporcu v ďalšom konaní postupovať v intenciách rozhodnutí krajského i odvolacieho súdu, opätovne náležite posúdiť skutkový stav a vo veciach rozhodnúť.

V druhom bode enunciatu rozsudku krajský súd rozhodol, že preskúmanými rozhodnutiami odporcu nedošlo k porušeniu zákona a chránených záujmov navrhovateľa a tento jeho názor považoval aj odvolací súd, z dôvodov uvedených vyššie, za správny, nakoľko sa vysporiadal so všetkými relevantnými námietkami uvádzanými v odvolaniach navrhovateľa.

Skutočnosti, ktorými navrhovateľ a odporca vo svojich odvolaniach spochybňujú predmetné rozhodnutie krajského súdu neboli zistené v odvolacom konaní. Tieto boli totožné s námietkami, ktoré namietali už v prvostupňovom konaní a s ktorými sa krajský súd náležite vysporiadal.

Z uvedených dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky odvolaniu navrhovateľa ani odporcu nevyhovel a s prihliadnutím na všetky individuálne okolnosti daného prípadu rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 a 2 OSP potvrdil.

Pri rozhodovaní o náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd vychádzal z ustanovení § 224 ods. 1 a § 250k OSP tak, že navrhovateľovi nepriznal ich náhradu, pretože nebol v odvolacom konaní úspešný a odporcovi, ktorý taktiež nebol v odvolacom konaní úspešný, právo na náhradu trov zo zákona neprináleží.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustné odvolanie.